

ILLUSIES.
DOOR GUSTAAF D'HONDT.

I.

In hare middeleeuwsche logheid, in de geruchtlooze afschaduwing van het grootte vrouweklooster, stond daar de woon der oude juffers Moreels, kalm-rustig in de stil-afgezonderde stadswijk.

Jaren lang reeds knaagde de rusteloos omwentelende tijd aan den gekanteelden gevel en aan het donkere hout van deuren en vensters, lijk een langzaam-invretend vocht, terwijl de eeuwen hare zwart-grijze schaduwen langs de muren hadden gestreken, in eene eigenaardig-zachte patina van schimmel-zilt en most. En de oude patriciërswoon, in wier eigenaardigen bouwtrant nog de verre weelde van lang vervlogen tijden doorschemerde, leunde somber aan tegen de kloostermuren, als was zij allengskens tot de stille, rust-ademende gemeenschap vergroeid. . . .

Eenzaam, vreemd bijna aan de wereld, leefden daar de beide zusters Moreels haar bestaan van vrome godsvrucht, met haar nichtje, de twintigjarige Jeanne van Malder.

Jeanne was het eenige kind harer lang gestorvene zuster. Hare ouders had zij nooit gekend en sinds hare eerste stappen, hadden de tantes haar gekoesterd, met moederlijke bezorgdheid bijna en ook met moederlijke innigheid, steeds nauwlettend-angstig hare trage ontwikkeling verzorgend. En de aanhoudend-aanbevende vrees, welke die zending in zich omsloot, had de beide vrouwen vroegtijdig vergrijsd en hare gestalte langzamerhand geschrompeld.

Aan Jeanne's opvoeding hadden zij haar jonge leven geofferd, in kalme berusting, als onder een droevig-drukkend noodlot, met een trek van te vroegen ernst over het nog jeugdschitterende gelaat, — moedig begraving het droeve geheim daarvan in de diepste innigheid van haar naïef-onschuldig hart.

In den beginne, wanneer Jeanne naar hare ouders vroeg, wat veelal gebeurde, hadden de tantes haar gezeid, dat vader en moeder lang gestorven waren, de eene onmiddellijk na de andere bijna, bij eene leelijke smet-

ziekte die, als een zwarte plaag, over de stad was neêrgevallen.

Het kind had zulks geloofd, in hare eerste, prilste onnoozelheid, — met een stil neêrschaduw van prangende, onbewuste melancholie in haar nuchter zieltje, om die twee wezens, die waren heêngegaan zonder dat zij ze had gekend.

Later echter, wanneer zij ouder werd en de naam harer ouders in 't gesprek versukkelde, onwillekeurig, zooals zulks geviel wanneer de drie vrouwen alleenig in het salon zaten, ontging het haar niet dat, op zekere oogenblikken, er als iets haperde in de stemmen en eene onrust in de oogen der tantes kwam aandonkeren. Zij voelde dan telkens, wellicht instinctmatig, dat er iets was dat zij niet begreep en ook niet vragen dorst, iets als een verre angst, die om haar hart kwam kruipen.

En meestal gebeurde het dan dat de tantes haar daarna meênamen naar 't bovensalon, dat op de stille straat uitzag en doorging als moeders kamer, waar sinds jaren alles onveranderd was gebleven en waar zij dan lang en biddend neêrknielden voor een reusachtig ivooren Kristusbeeld, aan den wand.

Toen spraken de tantes altijd, prevelend bijna, en mat en klankloos:

— Kom, Jeanne, — een gebed voor moeder. . .

Van vader werd, bij die gelegenheid, zelden gesproken. Wel merkte Jeanne zulks op, in een plotse neêrwoiking van weemoed in hare ziel; maar nooit kwam haar een waarom over de lippen, daar zij zóó bepaald voelde dat die nieuwsgierigheid de tantes had kunnen bedroeven. . . .

II.

Al dat stil-geheimzinnige had zich mettertijd als een vage melancholie in de ziel van het jonge meisje genesteld. Langzamerhand had het bij haar een soort van ver-afdwalende droomerigheid verwekt, waarvan de stille obsessie vaak in hare groote, donkere oogen kwam aanglimmen.

Hare kamer lag in het achterdeel der oude woon, in de onmiddellijke nabijheid der kleine, lage kapel van het klooster. En uren lang